νήριον
*νήριον σημαίνει πικροδάφνη

Τεύχος 31,
Φλεβάρης - Μάρτης 2013
χωρίς αντίτιμο
Εκδίδεται από
το ελευθεριακό στέκι
Πικροδάφνη

Αγ. Βασιλείου & Π.Π. Γερμανού 22
Μπραχάμι
Τ.Θ. 72086 Τ.Κ.16310
www.steki-pikrodafni.gr
steki_pikrodafni@yahoo.gr

Το στέκι είναι ανοιχτό
κάθε Πέμπτη
μετά τις 8 μ.μ.

*

Ο νόμος είναι το "δίκιο" του αφέντη

από την ανακατάληψη της Βίλας Αμαλίας στις 08/01/2013

"Τάξη και ασφάλεια" …και μηδενική ανοχή

Η στρατηγική που έχει επιλέξει η τρικομματική κυβέρνηση, στην προσπάθεια της να επιβάλει την πολυπόθητη τάξη και ασφάλεια, πατάσσοντας δήθεν την "ανομία", από όπου κι αν προέρχεται, δεν είναι πρωτόγνωρη. Με 1,5 εκατ. ανέργους κι ενώ ψηφίζονται τα πλέον απάνθρωπα κι αντικοινωνικά οικονομικά μέτρα, που θα οδηγήσουν εκατομμύρια ανθρώπους στην απόλυτη εξαθλίωση, έχουν να διαχειριστούν τα οικονομικά σκάνδαλα των "έννομων" υπουργών αλλά και την οργή του κόσμου και με το φόβο, ότι το καπάκι της χύτρας θα εκτοξευτεί, δοκιμάζουν πάνω μας τα όρια της κατασταλτικής επιβολής της ακροδεξιάς πολιτικής τους. Υιοθετώντας την ατζέντα της χρυσής αυγής, προσπαθούν να αρπάξουν ψηφοφόρους της και ταυτόχρονα βέβαια παρουσιάζουν το Σύριζα πως υποκινεί ή υποθάλπει τις πράξεις βίας κι ανομίας, μήπως αρπάξουν κάνα ψήφο κι από 'κει.

Τα μμε επιδίδονται, προκειμένου να συνδράμουν τις προσπάθειες της κυβέρνησης και των αφεντικών τους, σε μια λυσσαλέα γκαιμπελική προπαγάνδα, Έτσι οι κατειλημμένοι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι, βαφτίζονται βίλες ανομίας, ενώ ακούσαμε πολλές φορές ότι τα άδεια μπουκάλια μπίρας, πλέον λέγονται μολότοφ. Τα μμε αποδείχθηκαν γι' άλλη μια φορά ότι δεν είναι τίποτε άλλο από φερέφωνα του κυρίαρχου καθεστωτικού λόγου κι ιδεολογήματος. "Δημοκρατία", "τάξη και ασφάλεια" πάνε πακέτο. Η αδυσώπητη οικονομική και κοινωνική πολιτική των αφεντικών τους μόνο έτσι μπορεί να επιβληθεί. Η ελίτ των κοινωνικών παρασίτων σπεύδει να εξαργυρώσει τις συμμαχίες της: κυβέρνηση, κόμματα, δήμαρχοι, δημοσιογράφοι, αφεντικά κι ένα τσούρμο παρατρεχάμενων συνεργάζονται προκειμένου να καταφέρουν να επιβιώσουν οι ίδιοι και τα όσα συμφέροντα εξυπηρετούν. Ταυτόχρονα πολιτικοί και δημοσιογράφοι, εκβιάζουν για πολιτική και κοινωνική συναίνεση, με αφορμή το τέρας της "τρομοκρατίας" που ξύπνησε, εγκαλώντας την αριστερά να καταδικάσει απερίφραστα τέτοιου είδους πρακτικές. Και μάλιστα η επιδίωξη της συναίνεσης τόσο στα μέτρα που παίρνουν όσο και στην πάταξη κάθε αντίστασης στις κεντρικές επιλογές των κυρίαρχων αποτελεί στρατηγική επιδίωξη για το σύστημα.

Ποιος όμως ασκεί βία και τρομοκρατία πάνω στην κοινωνία;

Δεν είναι αυτοί που επέβαλαν τα φοροληστρικά μέτρα και τα χαράτσια, που έκαναν είδος πολυτελείας την πρόσβαση στη δημόσια και δωρεάν υγεία; Αυτοί που δημιουργούν εκατομμύρια ανέργους, αυτοί που για 500€ σου παίρνουν το σπίτι ή σου κόβουν το ρεύμα; Αυτοί που χαϊδεύουν τα αφεντικά, που μας βάζουν να δουλεύουμε ανασφάλιστοι, απλήρωτοι, με ελαστικά ωράρια και εκ περιτροπής εργασία. Αυτοί με τις off shore, με εκατομμύρια σε λογαριασμούς του εξωτερικού, αυτοί που τσέπωναν τις μίζες της siemens, αυτοί που ροκάνισαν τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων. Αυτοί που από τα έδρανα της βουλής και τα τηλεπαράθυρα, γεμάτοι έπαρση κι αλαζονεία κραυγάζουν για δημοκρατία και νομιμότητα. Αυτοί που πασχίζουν να χρεοκοπήσουν την κοινωνία όχι μόνο οικονομικά αλλά και ηθικά.

Αυτό ίσως που οι περισσότεροι δεν σκέφτονται, είναι η άμεση σύνδεση της κατασταλτικής πολιτικής που εφαρμόζεται τώρα στις καταλήψεις, με την κατασταλτική μανία που δέχονται οι αντιμνημονιακές διαδηλώσεις κι οι απεργίες(από το 2010) και η κατάληψη της πλατείας Συντάγματος. Ταυτόχρονα βέβαια η ίδια κατασταλτική πολιτική εφαρμόζεται και στους μετανάστες, με τον πλέον απάνθρωπο τρόπο: δημόσια διαπόμπευση των εκδιδόμενων οροθετικών γυναικών, στοίβαγμα χιλιάδων μεταναστών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης και σε καθεστώς αιχμαλωσίας. Επίσης, καταδιώξεις μεταναστών μικροπωλητών όπως αυτή της Παρασκευής 1-2 στην περιοχή του Θησείου όπου η δημοτική αστυνομία εγκλωβίζει τον Babakar Ndiaye από τη Σενεγάλη στο σταθμό του ΗΣΑΠ και στην προσπάθεια να πάρει την πραμάτεια του, ο 38χρονος βρίσκεται σκοτωμένος, πεσμένος από ύψος 7 μέτρων στις γραμμές του τρένου. Περιστατικό που έρχεται να προστεθεί στις κρατικές και παρακρατικές δολοφονίες μεταναστών που ολοένα και πληθαίνουν. Στη συνέχεια η συγκέντρωση μεταναστών και άλλων αλληλέγγυων στο σημείο, διαλύεται έπειτα από επίθεση της αστυνομίας με παράλληλη ρίψη χημικών. Και φυσικά γνωρίζαμε ότι δεν πρόκειται να εντοπιστούν οι υπαίτιοι της δολοφονίας.

Η στρατηγική που εφαρμόζει το κράτος, είναι η βίαιη επιβολή των οικονομικών μέτρων που εξαθλιώνουν και φτωχοποιούν την κοινωνία, με την ταυτόχρονη καταστολή κάθε κοινωνικού κομματιού που αντιστέκεται σε αυτά. Διαδηλωτές, απεργοί, καταληψίες μαθητές και φοιτητές, κάτοικοι που εναντιώνονται στην οικονομική εκμετάλλευση και περιβαλλοντική καταστροφή του τόπου τους (Κερατέα, Σκουριές, Κέρκυρα..). Κάθε φωνή που θα υψώνεται, κάθε πράξη ανυπακοής κι αντίστασης θα καταστέλλεται και θα ποινικοποιείται.

Στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής οι αυτοοργανωμένοι χώροι...

...ένας ακόμη σημαντικός λόγος είναι γιατί εμποδίζουν την εξάπλωση της ναζιστικής πανούκλας, τόσο στο κέντρο της Αθήνας όσο και στις συνοικίες. Η κυβέρνηση με αυτό το σχέδιο καταστολής προσπαθεί να εκκαθαρίσει το κέντρο της Αθήνας από τους μαχητικούς αντιφασίστες, ανοίγοντας έτσι το δρόμο στην ανίκανη ναζιστική συμμορία, να κερδίσει τους δρόμους και τις γειτονιές της πόλης και να επιβάλει τα ρατσιστικά πογκρόμ της.

Το κίνημα των καταλήψεων που ξεκίνησε από τη δεκαετία του ‘80 και αναζωπυρώθηκε από το 2008 με νέα χαρκτηριστικά σε όλη τη χώρα, τώρα βρίσκεται στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής. Όλοι οι κατειλημμένοι και μη, αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι, αποτελούν υποδομές ολόκληρου του κινήματος. Είναι χώροι ισότιμης συνάντησης, παραγωγής λόγου και ιδεών, έκφρασης και δημιουργίας. Αυτοοργανωμένα μαθήματα, προβολές, συναυλίες, πολιτικές εκδηλώσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις, θεατρικές παραστάσεις, συνελεύσεις, συλλογικές κουζίνες, είναι δραστηριότητες που πραγματοποιούνται μέσα στο φυσικό τους χώρο, τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα. Στην καρδιά της μητρόπολης και στις γειτονιές των πόλεων βρίσκονται τα στέκια και οι καταλήψεις, αποτελώντας αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας που αντιστέκεται και αγωνίζεται για ελευθερία, ισότητα κι αλληλεγγύη. Γίνονται κομμάτι των τοπικών κοινωνιών, η εικόνα από το μέλλον και αυτό είναι που τους τρομάζει.

Γιατί οι επιθέσεις σε κατειλημμένους χώρους και ο “πόλεμος ενάντια στην ανομία” μας ενδιαφέρει στο Μπραχάμι και στις γύρω γειτονιές;

Άραγε τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων με τις εκκενώσεις αναρχικών κατειλημμένων χώρων, την εισβολή σε πανεπιστημιακά πολιτικά στέκια (ΑΣΟΕΕ) και τις 10άδες των συλλήψεων και διώξεων μας αφορά στις γειτονιές μας; Άραγε όλα αυτά αφορούν μόνο ορισμένους πολιτικούς χώρους που δεν έχουν καμία σχέση με όσα συμβαίνουν εδώ; Ή αντίθετα δεν υπάρχουν “καλές” και “κακές” καταλήψεις, “καλές” και “κακές” δομές αλληλεγγύης και όλα αυτά θα χτυπηθούν με το ίδιο μένος;

Βιώνουμε την ανάδυση ενός νέου ιδεολογήματος, αυτού της “πάταξης της ανομίας”. Το ιδεολόγημα αυτό, κατ' αντιστοιχία με το ιδεολόγημα της “ανάπτυξης” από τα μέσα του 1990 έως το 2004, αναδεικνύεται ώστε οι συγκεκριμένες πολιτικές δυνάμεις να συσπειρώσουν τον κόσμο γύρω τους και να μπορέσουν να κυριαρχήσουν ιδεολογικά και πολιτικά. Τότε ήταν το εκσυγχρονιστικό μπλοκ (με κυρίαρχο πόλο το ΠΑΣΟΚ), τώρα είναι το ακροδεξιό-λαϊκοδεξιό (με κυρίαρχο πόλο τη ΝΔ και τους συνοδοιπόρους της (ΠΑΣΟΚ,ΔΗΜΑΡ) με τα ΜΜΕ να παίζουν κομβικό και αναντικατάστατο ρόλο στην εμπέδωση αυτού του ιδεολογήματος και στην καταστολή και κατασυκοφάντησης κάθε κίνησης αντίστασης.

Η ρητορική που αναπτύσσεται είναι ότι επιτέλους έχουμε μία κυβέρνηση που πατάσσει τη διαφθορά και την ανομία σε κάθε τομέα της κοινωνικής, οικονομικής και πολιτικής ζωής. Που έχει τη θέληση και την ικανότητα, και κυρίως το αποδεικνύει με έργα, να επανασυστήσει το κράτος και να το κάνει να λειτουργήσει υπέρ του “κοινού” καλού, που για τη διήγηση αυτή είναι το έθνος. Επιτέλους έχουμε πολιτικούς που συγκρούονται με κατε-

Αποσπάσματα από την εισήγηση στην εκδήλωση αλληλεγγύης προς τις καταλήψεις και τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, που πραγματοποιήθηκε από το ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη το Σάββατο 19 Γενάρη στο χώρο του στεκιού:

Δεν είναι τυχαίο που η αφίσα μας μιλάει για αποκατάσταση της αλήθειας. Αυτό γίνεται γιατί η λάσπη που έχει πέσει για τους κατειλημμένους αυτούς χώρους από τα μμε, την κυβέρνηση και τα κόμματα είναι ένας οχετός που ξεχύνεται κάθε μέρα από τα δελτία ειδήσεων της τηλεόρασης. Υπάρχουν λοιπόν πράγματα που δεν αποτελούν απλώς προσωπικές εκτιμήσεις ή γνώμες αλλά μεθοδευμένα ασύστολα ψέματα, τα οποία έχουν στόχο να διαμορφώσουν μία ευρεία κοινωνική αποδοχή ή έστω ανοχή της μεγάλης εύρους κατασταλτικής επιχείρησης εναντίον των καταλήψεων.

Ας πιάσουμε λοιπόν ορισμένα ερωτήματα και ας τα απαντήσουμε:

[...]

-Τι βρήκαν μέσα στις καταλήψεις ώστε να βγαίνει η κάθε Όλγα Τρέμη και να μιλάει για «κέντρα προπαρασκευής εγκληματικών ενεργειών»; Η απάντηση είναι στη δικογραφία αλλά και στα βίντεο της ελληνικής αστυνομίας: άδεια μπουκάλια, κράνη, σημαίες και αντιασφυξιογόνες μάσκες. Από πού κι ως πού τα άδεια μπουκάλια μετατράπηκαν σε μολότοφ; Κράνη και σημαίες δε φέρουν και άλλα κόμματα σε δημόσιες εμφανίσεις, όπως το ΚΚΕ ή τα φασιστοειδή της χρυσής αυγής; «Τράβηξαν» κανέναν ποινικά από όλους αυτούς γιατί είχαν τα καδρόνια με τις σημαίες του ΠΑΜΕ οι πρώτοι (εργατοκάπηλοι) και τις ελληνικές οι δεύτεροι (πατριδοκάπηλοι); Την ξέρουμε την απάντηση: όχι, ποτέ και ούτε πρόκειται. Και κάτι άλλο: όταν βρίσκεσαι σε κατειλημμένο χώρο και περιμένεις ότι κάποια στιγμή μπορεί να στην «πέσουν» τίποτα φασιστοειδή, δεν είναι λογικό να έχεις ορισμένα στοιχειώδη μέσα αυτοάμυνας; Ας ανατρέξει ο καθένας στο youtube να καμαρώσει τα φασιστοειδή να επιτίθενται, κάποια χρόνια πριν, παρέα με τα ΜΑΤ στη βίλα Αμαλίας; Τι έπρεπε να κάνουν τότε εκεί οι σύντροφοι; Να κάθονται ακίνητοι σαν τον γκουρού μέσα στην έρημο, όπως στη διαφήμιση της κινητής τηλεφωνίας; Ε, όχι δα!

-Η κατασταλτική αυτή επιχείρηση αφορά μόνο το χώρο των αναρχικών; Πολύ θα βόλευε κάποιους αυτή η ιδέα αλλά λυπούμαστε που θα τους στενοχωρήσουμε λέγοντας πως δεν ισχύει. Μπορεί οι αναρχικοί να βρίσκονται πάντα στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής, γιατί αποτελούν βασικό εχθρό του κρατικού και καπιταλιστι-

κού συστήματος αλλά το σύστημα δεν ενδιαφέρεται μόνο για όσα έχουν συγκεκριμένο πολιτικό πρόσημο. Αν ήταν έτσι, δε θα έπνιγαν στα δακρυγόνο και δε θα έριχναν τόσο ξύλο στις απεργιακές διαδηλώσεις αντιμετωπίζοντας τόσο βίαια τον οποιοδήποτε διαδηλωτή. Αν πάλι ήταν έτσι, δε θα κατονόμαζαν φυλλάδες όπως η Καθημερινή κατειλημμένους χώρους όπως η Πάτμου και Καραβία και η Βίλλα Ζωγράφου. Ας μη νομίζουν κάποιοι πως θα τη γλιτώσουν σαν «καλοί» σε έναν κόσμο που την πληρώνουν μόνο οι «κακοί». Το σύστημα δεν έχει κανένα δισταγμό, όταν μυρίζεται ότι μπορεί να βρεθεί σε κίνδυνο ή μυρίζει ότι μπορεί να κερδίσει πακτωλούς χρημάτων.

-Οι καταλήψεις είναι αυτές που εμποδίζουν την «ανάπτυξη»; Δεν είναι έτσι ακριβώς τα πράγματα. Αυτή την περίοδο, ετοιμάζουν το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, ενός πλούτου που δεν είναι δικός τους αλλά του λαού. Τρανταχτά παραδείγματα είναι το Ελληνικό και το βασιλικό κτήμα στο Τατόι. Επίσης, δρομολογούν το ξεπούλημα 290 ακινήτων. Αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να μην υπάρξει η προοπτική κι άλλων καταλήψεων ως πρακτικών αντίστασης σε αυτό το ξεπούλημα. Έτσι λοιπόν έχουν εξαπολύσει έναν ιδεολογικό και κατασταλτικό πόλεμο για να προλειάνουν το έδαφος πριν την τελική τους επίθεση. Αυτή είναι η ουσία της κατασταλτικής επίθεσης του κράτους σήμερα στις καταλήψεις: να αποδυναμώσουν ή και να εξαφανίσουν εστίες αντίστασης προκειμένου αυτές να μην αποτελέσουν σημεία αναφοράς στη διεύρυνση ενός αγώνα για την υπεράσπιση του εδάφους. Γιατί αυτό σημαίνει να νοιάζεσαι για τον τόπο σου και όχι όλες οι άλλες αηδίες που ακούγονται από τους «πατριώτες» μπράβους των εταιριών σεκιούριτι και άλλων παρεμφερών «κοινωνικών» υπηρεσιών.

στημένα συμφέροντα και μικροσυντεχνίες, καταργώντας διατάξεις και συνήθειες που εν τέλει λειτουργούσαν ενάντια στην επίτευξη της προόδου του έθνους και της μεγένθυνσης της οικονομίας του. Άρα η πάταξη της ανομίας δεν γίνεται μόνο για ηθικούς σκοπούς, αλλά κυρίως για να επιτευχθεί η καλή λειτουργία των δομών του κράτους και της οικονομίας, η ανόρθωση της οικονομίας και η αντιμετώπιση των κακών της κρίσης. Βέβαια προς όφελος πάντα των αφεντικών και εις βάρος των από κάτω αυτής της κονωνίας.

Δηλαδή για να το πούμε πιο μαζεμένα, απέναντί μας έχουμε ένα στρατόπεδο εξουσίας που στο ένα χέρι κρατάει τον "πόλεμο ενάντια στην ανομία" και στο άλλο "τη συστράτευση για την ανόρθωση της εθνικής οικονομίας". Κάθε κίνηση που δεν συστρατεύεται σε αυτό, βαφτίζεται εχθρός της κοινωνίας και παράνομη δραστηριότητα.

Έχει σημασία να δούμε πώς αυτή η ρητορική έχει εφαρμοστεί τα τελευταία 3-4 χρόνια. Ας πάρουμε μερικά εμβληματικά παραδείγματα:

Έτσι, "βδελυρά τρωκτικά που προσπαθούν να διατηρήσουν τα παράνομα συμφέροντά τους έναντι του χειμαζόμενου ελληνικού λαού" βαφτίστηκαν όλες οι εργατικές διεκδικήσεις σε ιδιωτικό και κυρίως δημόσιο τομέα. Χρησιμοποίησαν εσκεμμένα την έννοια ότι είναι "ανήθικο" να διεκδικείς για τους συναδέλφους σου οτιδήποτε περισσότερο από τα ψίχουλα πείνας που έχουν επιβάλει στους άλλους. Πρόσφατο παράδειγμα η επίθεση που δέχτηκαν οι εργαζόμενοι στο μετρό οι οποίοι αντιστεκόμενοι στην επιβολή της εξαθλίωσης, απεργούσαν από τις 17 Γενάρη ενάντια στην ένταξή τους στο ενιαίο μισθολόγιο και στην κατάργηση της συλλογικής σύμβασης εργασίας. Αφού λοιπόν κηρύχθηκε παράνομη η απεργία τους, εξαγγέλθηκε πολιτική επιστράτευση με την προσθήκη μάλιστα απειλών για απολύσεις και συλλήψεις των απεργών. Έτσι, στο όνομα της "μηδενικής ανοχής" στις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις, τα ξημερώματα της Παρασκευής 25/1 ακολούθησε εισβολή ΜΑΤ και ΕΚΑΜ στο αμαξοστάσιο απομακρύνοντας με βίαιο τρόπο τους απεργούς.

Παράλληλα "τρομοκράτες" βαφτίζονται και οι συμπολίτες μας στα χωριά της ΒΑ Χαλκιδικής που μάχονται ενάντια στην καταστροφή του τόπου τους από τα ορυχεία χρυσού. "Κακοί άνθρωποι" που δεν θέλουν την "ανάπτυξη" της χώρας και αντιστρατεύονται την "πρόοδο" και που το μόνο που τους πρέπει είναι δεκάδες τραυματισμών, ζώνες αποκλεισμού από ιδιωτικούς στρατούς και δεκάδες βαρύτατων διώξεων.

Φυσικά ένα από τα πιο εμβληματικά "κέντρα ανομιών" εμφανίζονται οι αναρχικές καταλήψεις. Στους δε αναρχικούς το μόνο που πρέπει είναι η εφαρμογή νέων ιδιωνύμων, κατ' αντιστοιχία με αυτά που υπήρχαν για τους κομμουνιστές πριν και μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο. Και φυσικά εφαρμογή ιδιωνύμου έχουμε στην πράξη, όταν σε όσα έχουν γίνει τις τελευταίες βδομάδες έχει καταλυθεί κάθε έννοια αστικοδημοκρατικής νομιμότητας. Εισβολές χωρίς παρουσία εισαγγελέα και χωρίς έγκληση από τον ιδιοκτήτη του χώρου, παραμονή στη ΓΑΔΑ χωρίς σύλληψη για διάστημα κατά πολύ μεγαλύτερο των όσων ορίζονται τυπικά (δηλαδή απαγωγές που βαφτίζονται προσαγωγές), ανακριτικά κόλπα για παρατάσεις των κρατήσεων εκτός των οριζόμενων στο Σύνταγμα, υποβολή διώξεων βαρύτατου χαρακτήρα ενώ είναι προφανές ότι τα αδικήματα δεν στοιχειοθετούνται από τα ευρήματα.

Και σε όλα αυτά έρχεται να προστεθεί η δημοσιοποίηση φωτογραφιών αναρχικών, φανερά βασανισμένων από την αστυνομική βία, που την Παρασκευή 1-2 βρέθηκαν στα χέρια του κράτους κατηγορούμενοι για ληστεία δύο τραπεζών στο Βελβεντό Κοζάνης. Τα παραμορφωμένα από τον ξυλοδαρμό πρόσωπα των "κατηγορουμένων" που προβάλλονται συνεχώς "σαν λάφυρο" από τα καθεστωτικά μέσα, αποδεικνύουν για άλλη μια φορά την καταστρατήγηση κάθε ανθρώπινου δικαιώματος αφού και οι ίδιοι οι νόμοι τους απαγορεύουν τη χρήση ξυλοδαρμού και βασανισμού συλληφθέντων, ανεξάρτητα από το έγκλημα για το οποίο κατηγορούνται. Μάλιστα, οι φωτογραφίες των τεσσάρων, στις οποίες φαίνεται ξεκάθαρα η κακοποίηση τους, είναι πειραγμένες με photoshop για να καλυφθεί η ακόμη πιο ανατριχιαστική πραγματικότητα του βασανισμού που υπέστησαν. Είναι πλέον ξεκάθαρη η προσπάθεια τρομοκράτησης κάθε αντιστεκόμενου κομματιού της κοινωνίας που μπάτσοι, κράτος και δημοσιογράφοι προειδοποιούν πως κινδυνεύει η σωματική ακεραιότητα και ζωή του σε κάθε προσπάθεια κοινωνικής και ταξικής αντίστασης. Παράλληλα γίνεται για ακόμη μια φορά σαφές το μένος τους ενάντια στο αναρχικό κίνημα.

Επανερχόμαστε λοιπόν στο αρχικό ερώτημα: μας ενδιαφέρουν όλα αυτά στις γειτονιές μας;

Όχι μόνο ως άτομα, αλλά και ως μέλη αυτοοργανωμένων κοινωνικών εγχειρημάτων και πολιτικών συλλογικοτήτων, όπως για παράδειγμα της Ανοιχτής Συνέλευσης Κατοίκων Μπραχαμίου και της Συνέλευσης για τη διεκδίκηση του Ασυρμάτου.

Το κράτος έχει αποφασίσει να ξεπουλήσει κάθε σπιθαμή δημόσιας γης, για το καλό μας πάντα βέβαια και για την ανάπτυξη. Ο Ασύρματος (τα 33 στρέμματα που έχουν γίνει

κατάληψη και έχουν απελευθερωθεί προς πραγματική δημόσια χρήση) έχουν μεταφερθεί, ως προς την κυριότητα, στο ΤΑΙΠΕΔ, το βασικό βραχίονα υλοποίησης αυτής της κρατικής επιλογής. Μήπως λοιπόν πρέπει να αναρωτηθούμε πόσο θα αργήσει να μας χτυπήσει την πόρτα της γειτονιάς μας η κρατική καταστολή, στο όνομα του "εθνικού γενικού συμφέροντος". Και ειδικά όταν οι περισσότερες τέτοιες "αναπλάσεις" θα γίνονται μέσω των νομοθετημάτων fast-track, τα οποία αφαιρούν σχεδόν κάθε δυνατότητα νομικής αντίδρασης άπαξ και το έργο περάσει από τη βουλή; Άρα κάθε κίνηση αντίστασης στο ξεπούλημα θα είναι εξ ορισμού "παράνομη" και ως τέτοια θα αντιμετωπίζεται. Και φυσικά με τα ίδια τηλεοπτικά επιχειρήματα και τα ίδια αστυνομικά και δικαστικά μέσα που τώρα χρησιμοποιούν στη Βίλα Αμαλίας.

Μήπως δεν είναι "παράνομο" να αντιδράς έμπρακτα στις διακοπές ρεύματος και στις κατασχέσεις; Μήπως δεν είναι "παράνομη" και "αντίθετη στην αντιμετώπιση του χρέους" μία κατάληψη σχολείου ενάντια στις συγχωνεύσεις κτιρίων; Μήπως δεν είναι "παράνομες" οι συλλογικές κουζίνες, αφού κανονικά μόνο εστιατόρια, η εκκλησία και το κράτος/δήμοι, που έχουν σχετικές υγειονομικές άδειες, επιτρέπεται να μοιράζουν φαγητό;

Μήπως δεν θα βαφτιστούν "παράνομα" τα μαθήματα αλληλεγγύης της ΑΣΚ Μπραχαμίου που δεν διαχωρίζουν τους συμμετέχοντες ανάλογα με το έθνος και την καταγωγή τους; Ήδη ακούγονται ψίθυροι δεξιά και αριστερά για το ποιοι είναι αυτοί που κάνουν μαθήματα ενώ δεν είναι ένας "νόμιμος" σύλλογος; Μήπως δηλαδή δεν θα βαφτιστούν "συντεχνίες" και "ανήθικες περίεργες μειοψηφίες" όσοι αποφασίζουν να αυτοδιαχειριστούν τις ζωές τους και να στήσουν δομές αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας χρησιμοποιώντας και επανακαθορίζοντας την υπόσταση δημόσιων χώρων; Μήπως δεν θα μας επιτεθούν προσπαθώντας να κάνουν τα ίδια που κάνουμε μέσω των δήμων (που θα εμφανιστούν ως οι "γνήσιοι εκφραστές του κοινού καλού") και των ΜΚΟ (ώστε πάντα να ρέει το χρήμα φυσικά); Δηλαδή όπως στη Βίλα Αμαλίας και στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης έδιωξαν όσους πραγματικά εξασφάλιζαν ότι αυτοί οι χώροι ήταν διαθέσιμοι σε όλους (άρα πραγματικά δημόσιοι) και μπήκε ή θα μπει ο δήμος με τις ΜΚΟ και καλά υλοποιώντας ανοιχτά πολιτιστικά δρώμενα, μήπως δεν θα γίνει προσπάθεια να γίνει το ίδιο με τα μαθήματα στα σχολεία ή με τις δραστηριότητες του πάρκου Ασυρμάτου; Εδώ να σημειωθεί ότι ήδη ο Δένδιας και αρκετοί δημοσιογράφοι καλούν τους δήμους να μπουν μπροστάρηδες στην εκκένωση και αξιοποίηση των κατειλημμένων κτιρίων μέσω πολιτιστικών προγραμμάτων (σε περιφερειακές γειτονιές, όπου η συνεχής παρουσία ΜΑΤ θα αποτελεί μόνιμη εστία εντάσεων).

Εθελοτυφλούν όσοι θεωρούν ότι η καταστολή που εκδηλώνεται τις τελευταίες μέρες δεν αφορά το Μπραχάμι. Στο βαθμό που η όποια δράση σταθεί εμπόδιο στα σχέδια των κυριάρχων, θα παταχθεί αμείλικτα με τους τρόπους που είδαμε πιο πάνω. Καθήκον μας είναι να σταθούμε αλληλέγγυοι στους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και στις αντιστάσεις που δέχονται τις επιθέσεις, ασχέτως πολιτικού προσήμου. Και όπως με το νεοναζιστικό κίνδυνο, σταθήκαμε ο ένας πλάι στον άλλο διαμορφώνοντας ένα πολύμορφο και άκρως αποτελεσματικό λαϊκό μέτωπο, ομοίως να πράξουμε και σε αυτή την έκφανση της επίθεσης που δέχεται το κίνημα των από τα κάτω. Αλλιώς όταν ο εχθρός μας χτυπήσει την πόρτα, θα διαπιστώσουμε ότι είμαστε απελπιστικά μόνοι μας.

Οι κοινωνικές αντιστάσεις δεν καταστέλλονται

Τα τελευταία χρόνια πληθαίνουν οι καταλήψεις των άδειων κτιρίων που έχουν αφεθεί να ρημάζουν. Έννοιες όπως η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη, η αντιιεραρχία, η άμεση δημοκρατία, θα γίνονται οικείες σε όσους έρχονται σε επαφή με αυτά τα εγχειρήματα. Η οικονομική κρίση θα διογκώσει ακόμα περισσότερο το κίνημα των καταλήψεων και οι πρακτικές του κινήματος θα υιοθετούνται κι από άλλα κομμάτια της κοινωνίας. Για παράδειγμα, μια άμεση δράση από τη μεριά των αστέγων και όσων βρίσκονται στα πρόθυρα να μείνουν χωρίς στέγη, που ολοένα και αυξάνονται, μπορεί να είναι η κατάληψη τέτοιων χώρων προκειμένου συλλογικά και βασιζόμενοι στις δικές του δυνάμεις να καλύψουν την ανάγκη τους για στέγαση.

Όσους σχεδιασμούς κι αν ενορχηστρώνουν, όσους κατασταλτικούς μηχανισμούς κι αν επιστρατεύουν, το μόνο που πετυχαίνουν είναι να μας δυναμώνουν, κάνοντας τους αγώνες ακόμα πιο επιτακτικούς, συσπειρώνοντας όλο και περισσότερο κόσμο μέσα και γύρω από τα στέκια και τις καταλήψεις.

Δεν παίξαμε ποτέ το ρόλο του θύματος, αυτόν τον παίζουν δεκαετίες τώρα το κκε και η αριστερά (όχι με ιδιαίτερη εισπρακτική επιτυχία).

Εμείς λέμε κάτω τα ξερά σας από τα στέκια και τις καταλήψεις. Βίλες ανομίας είναι οι βίλες των αφεντικών, των πολιτικών και των δημοσιογράφων.

Για όλους εμάς που διαμορφωθήκαμε πολιτικά και κοινωνικοποιούμαστε μέσα σε αυτούς τους χώρους, που είναι αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας μας και της πολιτικής μας δράσης, που αποτελούν τα απελευθερωμένα για εμάς και την κοινωνία εδάφη, είναι ζήτημα πολιτικής-κοινωνικής επιβίωσης και αξιοπρέπειας.

ΟΣΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΙ ΑΝ ΕΚΚΕΝΩΣΟΥΝ ΑΛΛΕΣ ΤΟΣΕΣ ΘΑ ΓΕΜΙΣΟΥΝ…

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΤΕΚΙ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ

> **Την Πέμπτη, 28/02, από τις 21:00 μέχρι τις 01:00, κατά τη λειτουργία του καθιερωμένου καφενείου στην Πικροδάφνη, η μουσική υπόκρουση θα προέρχεται από την επαφή της βελόνας του πικ-απ με τα αυλάκια δίσκων βινυλίου. Όποιος ή όποια επιθυμεί μπορεί να φέρει τους δικούς του/της δίσκους ώστε να δημιουργήσουμε ένα ζωντανό juke box.**

> **Την Παρασκευή 8 Μάρτη, στις 8 μ.μ., θα γίνει παρουσίαση, από τις εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου, του βιβλίου του Max Hoelz, «…ΣΤΗΝ ΚΟΚΚΙΝΗ ΣΗΜΑΙΑ. Η επανάσταση στη Γερμανία, 1918-1921». Πρόκειται για ένα βιβλίο επίκαιρο στο σήμερα καθώς «… η Ελλάδα της δεκαετίας μας θυμίζει σε πολλά τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης της μεσοπολεμικής Γερμανίας, εκεί που συναντιόταν η οικονομική κρίση με την άνοδο του φασισμού, αλλά και που διεξαγόταν ένας λυσσαλέος πόλεμος για την επαναστατική προοπτική».**

Αφίσα που κυκλοφόρησε στις νότιες συνοικίες για την πορεία που αρχικά κάλεσε η συνάντηση αγώνα στο Μπραχάμι για το Σάββατο 9 Φλεβάρη

